

PŘÍBĚH

POTŮČEK

Dědečkův domek byl postaven skutečně na skále. Ne, že by stál někde na vrcholu, ve skutečnosti bylo podloží domku celé z kamene. Když domek kdysi stavěli, dalo jim to zcela jistě spoustu práce. Pod běžnou úrovní základu byla například komora, do které se sestupovalo po pěti schodech. Stěny byly celé kamenné a celoročně chladné. Tam se uskladovaly potraviny a bylo zde vždy chladno až zima. Zvlášť v létě to bylo citelné, když jste si zaskočili pro nějakou dobrotu.

Dědeček nikdy neměl ledničku. Stálá teplota mu zajišťovala ochranu potravin po dostačující dobu.

Stejně tak ve stodole, tam u zadní stěny, byla šikmá dvířka, která vás po otevření pozvala do hlubokého kamenného sklepa. Sestupovalo se do něj po několika schodech. Nikdy mě však nenapadlo, abych je spočítal, protože sám jsem se tam bál chodit a pokud už jsem sestupoval do nitra hory.

Když jsme spolu do sklepa sestupovali poprvé, byl to drsný zážitek. Děda, který mi často vyprávěl o nebi, andělech nastínil, že teď se vydáme směrem opačným. Do pekla. Dost mě to zarazilo.

Pověděl mi, abych se nebál, že to tak jenom bude vypadat a že nám na cestu posvítí a ještě mě bude držet za ruku.

A to bylo dobře. Schody byly poměrně prudké a vysoké a taky kluzké. Sklouznul bych asi jen jednou a zastavil bych se až dole u Lucifera kotle a on by se na mě překvapeně podíval a pak by řekl:

„Ale copak to tu máme?“

Když jsme dveře otevřeli, zela za nimi temná hluboká díra.

pověsti

V tom dědeček sestoupil o dva schody a otočil vypínačem. Cvak. Elektrony se rozeběhly hliníkovými dráty a rozžhavlily wolframové vlákno v žárovce a tma se před vzniklým světlem schovala do všech temných sklepních koutů.

Ukázalo se kamenné schodiště, které bylo vytesáno přímo do skály. Pod schody byla místnost, nijak zvlášť velká, ale na uskladnění jablek, brambor a několika zavařenin stačila.

A právě tam dole byla ta velká zvláštnost. Tekl v ní malý pramínek. Tam uzadního pravého rohu vytékala malá „bystřinka“ s ledovou vodou a protínala kus sklepa a zase mizela ve zdi. Bylo to asi metr dlouhé mělké korýtko, kterým se čile proháněl křišťálový pramen proudící kdesi ze stěny.

Obnažili ho zřejmě dělníci při lámání kamene a asi z něj neměli moc radost. Zato já ano. Byl jsem zcela uchvácen.

Seděl jsem na bobku, oči mi jiskřily stejně jako jeho hladina a těkaly od jednoho konce k druhému a ačkoliv jsem se po chvíli ve svých kratších začal třást zimou. Děda mi vyprávěl, že v létě, když bývá velké sucho, tak pramínek ztrácí na síle a téměř mizí. S každým deštěm však zase získává na síle a zurčí si o to hlasitěji v tom temném, studeném prostoru pod stodolou.

Já jsem si ten pramínek doslova zamiloval a dědeček mě tam musel často brávit, abych zkontroloval jeho sílu. Bylo to krásné a zároveň nádherně dobrodružné kontrolování přírodního živlu, který byl tak silný, že dokázal proniknout skalou a přitom tak křehký a zranitelný, že stačilo málo a přestal by existovat.

SIHÁČEK

473

září 2026

Jak to zvládáme

CO SE STALO

17. 9. — bylo polojasno. Schůzka začala venku, závěr proběhl v klubovně.

Při hledání hesla pro dnešní jsme hledali tři obrázky a kdo spojil správně slabiky získal slovo – HLE-DÁ-NÍ – (hlemýžď, dárek, paní).

Splněním úkolu pro heslo bylo čtyřikrát deset kroků s busolou podle zadaných azimutů. Nakonec zvládli všichni (nesleduj busolu, ale cíl, který sis vybral).

Potom jsme pokračovali sadou úkolů, které nahradily výpravu, která nebude.

Začali jsem počítáním zisku. Kdy jsme měli spočítat to, co utržíme za naše zlatokopecké snažení.

Následovalo umění chuti. Postupně měl každý zavázané oči a dostával ochutnávku z osmi misek. Měl říci, co si myslí, že dostal. Největší obtíže způsobily sušené višně, pomerančová kůra, krupice (neuvařená) a soda, která nerozpuštěná působí slané.

Jako poslední jsme měli střelbu z AirSoftek na terče. Stříleli jsme vleže, a ukázalo se jak kdo zvládá míření z obou typů mířidel.

Přesunuli jsme se do klubovny. Tady jsme si odehráli tři pohyby na plánu, předali ocenění za střeleckou ligu, oznámili zrušení víkendovky a pak se sbalili, a vydali se k domovům...

24. 9. — tato schůzka byla poslední před prázdninami. Na začátku orazítkovali, nebo se podepsali pod dvanáctou výroční zprávu, kterou budeme ukládat.

Vyslechli jsme si co se ve zprávě píše, a připravili se na cestu. Každý si vzal tři stejně označené špalíky. Ty budeme během putování trousit tak, aby si toho ostatní nevšimnuli. Pak jsme vyrazili směr Palásek...

Abychom se vyhnuli ostružinám a jinému drásavému podloží, putovali jsme, sice delší trasou, ale po vyšlapaných cestách. Brzy jsme byli u plotu a kolem něj došli až na to správné místo. Chvilí jsme hledali, ale brzy jsme pod kámen pod nímž schránky leží, narazili. Vložili jsme zprávu, udělali fotku, a vydali se zpět.

Během zpáteční cesty (od včelína ke klubovně) jsme hráli NÁLET!. Po návratu jsme si poznačili, kdo (a jaké) našel špalíky a potom jsme si vyzkoušeli dvě střelby. První z AirSoftek na sklápěcí terče, druhá pak foukačku na balónky.

Nakonec jsme vyhlásili pořadí v dlouhodobé hře. Vyhlášovali jsme od nejlepšího, a každý si mohl vybrat některou z připravených cen.

Popřáli jsme si pěkné prázdniny, rychle jsme se vydali k domovům...

WEB: www.oceti.cz/sihasapa/
vyslo: 2. 9. 2026

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

